

GÂNDUL

anonimului

ANUL II - NR. -- 12 --
-15--APRILIE-- -

2004-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenaclului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anonimi

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr.
8, bl. B9, sc.5, et. 4, "ap.73, sect.6,
cod:76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

EXPUNERE La acordarea titlului de „CETĂTEAN DE ONOARE” al comunei LUNA-CLUJ

STIMÂȚI CONSÄTENI!,
în aceste momente deosebite
pentru viața mea, privind în urmă
mă minunez de unde vin... ce
mult a trecut! Privind înainte mă
gândesc: ce puțin a mai
rămas... până departe. Probabil nu
întâmplător în asemenea clipe îmi
stărue în memorie o seamă de
imagine fantastice despre comuna
Luna:

- Că văd ca prin vis Luna plină de
farmec în mersul ei spectaculos,
fără a ști când și de ce s-a întruptat
simbolic în numele com. Luna. Nume
astral binecuvântat de
Dumnezeu. Același de la atestare
1270 - Lona, Luna.

- Că aud și văd aici licăind izvoare
de apă și lacrimi adunate de
nestăvilitul Arieș, împreună cu ale
moților mărturie a unor vremuri
apuse, pentru a fi duse spre
Mureș, Dunăre și Mare.

- Că întâlnesc aici mergând în sus și
în jos pe ulițe, oameni care au fost și
rămas matrice ancestrală de români
neaoși, capabili să înfrunte obida
vremurilor, pentru a rămâne ceea ce
sunt români - Luneni de la Luna.

- Că îmi vibrează tainic în timpane,
acum în postul patimilor, ecoul
clopotelor bisericii din țintirim ce
cheamă sătenii la smerenie și rugă.

- Că aici la Luna s-au produs și se
mai produc încă fapte mărețe, dar și
păcate, pentru că acolo unde este
viață social inherent se ivesc și
probleme, ce trebuie asumate și
gestionate cu răbdare și răspundere
după legile pământești și
Dumnezeiești de către cei îndrăguți s-o facă.

- Că azi e o zi de iarnă frumoasă ca
toate zilele și ceva în plus, prin
suspansul creat de acordarea titlului
de Cetățean de onoare unui Lunean,
născut nu făcut, plecat de Tânăr cu
treburi la hotarele Tării, fără a uita o
clipă de locul natal.

*

Și cum în acest caz este vorba de
persoana mea emoții puternice mă
copleșesc în aşa măsură, încât nu
mai găsesc cuvinte potrivite
momentului, să pot continua în
aceeași notă. Astfel mă văd pus în
situația să mă rezum la sintagma
salvatoare MULTUMESC.

Mulțumesc D.lui primar Popa și
Consiliului local actual pentru
cutezanță de a-mi acorda titlul de
Cetățean de Onoare al com. Luna.
Comună pe care o stimez și o iubesc
nebănuit, doavadă că am descris-o în
sute de pagini să rămână urmașilor o
sumară mărturie a scurtului nostru
popas în viață pe aceste ispititoare
meleaguri.

Mulțumesc părintelui Iura Vasile pentru sprijinul moral și material neprecupețit de când ne cunoaștem.

Mulțumesc soției pentru preluarea unor sarcini gospodărești ce-mi revineau, să mă pot ocupa de probleme colaterale. O muncă de ocnaș prin subsoluri și arhive cu dosare prăfuite, ani de zile, să caut dovezi cu privire la bogatul trecut al comunei Luna.

Mulțumesc părinților care mi-au dat viață și ocrotit copilăria, D.zeu să-i odihnească, ca și fraților și rudeniilor cu care am împărțit plăcutul și amarul deopotrivă în tinerețe.

Mulțumesc prietenilor și oamenilor de bine: Mărginean Mihai, Tulai Constantin, Ocolișan Alex., Mărginean Mihaiță, Col (r) Suciu Ioan, Col (r) Nemeș Aurel, dascălii Fetiță Ioan și Reteșan Dumitru, ca și tuturor Lunenilor care prin amabilități și fapte pilduitoare ca a D.lui Andrei, au constituit pentru mine prilej de bucurie și inspirație.

Nu pot încheia sumara expunere fără a îndrepta un gând pios memoriei unor bravi Luneni care prin curaj jertfelic și clarviziune dea lungul secolelor, au așezat comuna Luna în panteonul istoriei naționale: Toma I. Preot și Dic I. jude 1784-85, Nicolaie Luneanu preot, Boar Constantin jude și Fetiță Sandu iobag 1848, Simion Nicoară dascăl memorandist, implicat în proces, Prof. Mazere Nicolaie viață și opera în documente, premiat de Academia R. 17.05.1911, Pop Gavril preot și Pintea Gh. jurist, semnatarii actului unirii Transilvaniei cu Țara în 1918, alături de cei 1228 delegați cu drept de vot deliberator.

Detalii despre aceste personalități ca și altele, precum și evoluția

comunei Luna de la atestare 1270, se află în lucrările:

- Istoricul com. Luna, 2 volume.
- Evenimentele de la Luna Arieșului 1848, două broșuri.
- Prof. Mazere Niculaie, viață și opera, lucrare monografică
- Oameni ca Oamenii, tradiții.
- Șase săptămâni pe front în uniformă civilă 1944.
- Un colț de bornă.

În total 6 volume. E mult, e puțin, mă ofer judecății Dv. și urmașilor.

ION MAZERE

OMUL ȘI VIATA

între efemer și etern.

Întreaga filozofie a existenței vieții și a morții duce la concluzia că deși viață poate părea insipidă, ridicolă, prozaică sau dumnezeiască, poate fi distrusă, combătută, sau negată, în final se rezumă la ce cauți și ce vrei să găsești în natura care a produs tot ce există.

Toate lucrurile, bucuriile și sentimentele noastre, par a fi efemere ca și noi și chiar sunt, dacă ne lăsăm în voia efemerului și chiar conduși de el. Însă noi căutăm sperații, disperații și cu permanentă încăpățânare eternul, durabilul și sublimul, pe care dacă nu le putem atinge căutăm alte variante, cum ar fi cea a realizării prin ceva care să rămână, să ne caracterizeze și să amintească de noi. În urma acestor căutări, omul trage o concluzie dureroasă că dispariția este o componentă inevitabilă și esențială a evoluției, la care adaugă o dimensiune proprie, transformând duritatea realei nefericiri, într-o îndatorire nobilă, într-un voit, util și necesar sacrificiu.

Astfel, se dă alt sens dispariției, oricum inevitabile, acreditanțu-se frumoasa idee că este o acțiune dorită și premeditată, ce are alte date și consecințe decât cea normală, în care se arată că prin dispariția pentru Dumnezeu sau oricare altă misiune caritabilă, în folosul obști, sau alt scop, dispariția îmbracă cea mai frumoasă haină: cea a măreției sacrificiului spiritului uman. Astfel prin sensul utilității și necesității acestui act, moartea nu mai este acceptată ca atare, și nu mai îmbracă haine cernite, ci de sărbătoare, ce glorifică dispărutul și îl eternizează viața, dând, vieții dispărute, viață prin moarte.

Lungului șir de morți obișnuite și firești, li se pot da viață vesnică, doar prin detumarea sensului banalității, într-o anumită misiune sacră, nobilă și simbolică. Omul ajungând la acceptarea ideii că își asumă actul morții în mod conștient, ca a morților eroice, din dragoste, din fericire prea mare, sau lipsa ei, sau orice altceva, nu o nai vede ca pe o fatalitate, chiar dacă este aşa, deoarece face o breșă în natura dispariției firești.

Ajuns la acest stadiu, individul care trăiește acum, cum vrea și moare cum îi place, știe că nu are încă sub control, aspectul venirii lui pe lume: dacă vrea sau nu, ori mai amână puțin timp evenimentul.

Când cunoști că evoluția vieții depinde de tine și chiar moartea devine rezultatul dorințelor și acțiunilor tale și nu o hotărâre arbitrară a destinului, plecarea este suportată cu seninătate.

Însă deocamdată, tot destinul, hotărăște totul; moartea care este de fapt distrugere, prin acceptarea și provocarea ei, deci devenită dorință, ni se pare că devine constructivă, firească necesară, și aduce după sine sacrul și nemurirea care prin alte metode încă nu pot fi realizate. Dar moartea nu înseamnă negarea vieții, ci lipsa ei, fiindcă nimic din ce există nu poate fi negat, ci doar ucis, distrus, sau fărămițat în părți minuscule, care păstrează fiecare din ele, - toate, numai una, sau mai multe din calitățile ce defineau subiectul inițial. Prin simplificare și reducere se ajunge mereu la ceva stabil, iar prin adăugare la fel; astfel prin distrugerea unor calități și înlocuirea lor cu altele se poate ajunge iarăși la atingerea sublimului nu neapărat mineral ci și viu, adică a vieții și unei ființe cu un anumit grad de inteligență.

Se poate aprecia, că omul neinstruit, nu face de multe ori doi bani, (deși evoluția cu el a început) oricât de genial ar fi, căci fără acea pregătire cât de cât temeinică, geniul lui nu are ce să producă, cu toată vibrația și strălucirea care ridică sufletul în eternele zări ale sferelor spiritelor creațoare..

De aceea prin cultivarea spiritului, unii oameni speră să găsească nemurirea și când nu o găsesc sunt și mai dezamăgiți, uitând că doar prin acest act de cultură descoperă acele frumoase componente ale eternului: măreția, frumosul, iubirea și adevărul. Astfel găsind aceste nobile repere și ghicind altele în fiecare lucru în care se află, ajung la componentele esențiale — ce reliefiază taina vesniciei.

Alții spun că de fapt ideea descoperirii sublimului și absolutului, duce la preocupări ridicolе și pretenții absurde, atâtă timp cât doar efemerul ne dirijează, dar este părerea lor, deoarece ei se simt cu adevărat parte a nimicului, și ceea ce simt ei - aceea chiar și sunt.

Însă mulți alții plecând de la urâtenie, sluțenie, micime și efemer și accentuând trăsăturile negative, descoperă anormalul, Diavolul, fără a fi în stare să descopere fie și acele mici semene de bun, normal și frumos ce sunt prezente pretutindeni în aşa zisele anormalități, să le dea tuturor acelor semne sensul și valoarea cuvenită. Există cale spre Dumnezeu ca și spre Diavol, ele stau în limpezimea cugetului nostru. Cine pleacă de la Dumnezeu și părăsește calea lui ajunge la Diavol și invers. Între cele două extreme, disputat, dorit și flatat se află omul, cel care are propria-i judecată și discernământ, însă rămâne tributar incertitudinilor, temerilor și fricii de moarte.

Teama de moarte nu dispără nici când se conștientizează că eternul există doar, ca formă abstractă și ca idee de nemurire. De aceea fiecare om revoltat de criteriile de selecție impuse de cu totul altcineva și de legile ce separă cele două lumi, (efemeră și eternă) se poate răzvrăti, frământă și căuta, o altă cale decât sacrificiu individual ce ar putea duce spre o altfel de nemurire. Dar când descoperi că de fapt totul în natură înseamnă doar unul și același ciclu pentru tot ce există: ciclu viață-moarte - cu prefacerile ulterioare ce duc iar spre viață, poți accepta cu seninătate fireasca evoluție fără a cere îndurare, sau

a căuta o influențare prin alte posibilități.

Dar nu se întâmplă aşa, deși se știe că toate se supun acelorași legi și nimeni nu este mai presus sau mai prejos cu nimic de celelalte făpturi, se caută cu disperare și asiduitate excepția de la această regulă. Omul vrând mereu să descopere contrariul și să demonstreze prin toate mijloacele, că se poate și altfel.

Și uneori reușește să arate că lucrurile sunt prost orânduite, că se poate și altfel, că nu aceasta este singura cale și posibilitate și mai ales să demonstreze că, dacă a fost posibilă înfăptuirea atâtore lucruri, de o natură ce se ghidează după legi simple de genul: acțiune-reactiune-interacțiune, asimilare-dezasimilare, amestec-combinare-recombinare și alte procese biofizice, biochimice și subtile,... atunci cu ajutorul minții ordonatoare, coordonatoare și logice, se pot depăși cu mult granițele posibilităților naturale, creându-se alte lucruri și alte structuri mult mai fantastice decât cele prezente realizate de hazard.

TEODOR DOBRE

VIAȚA

între efemer și etern.

Din veșnicie spre eternitate
Natura vietii pe pământ,
Este o dără ne-nsemnată poate
Pe lângă multe altele ce sunt.
II

Din veșnicie în eternitate
Omul tot trece derutat;
Un infinit în față, altu-n spate,
Și-o clipă, azi, puținul vietii dat.

TEODOR DOBRE